

BÙNG VỠ TÂM THỨC

Pháp Bảo Đàn như tiếng sét
làm bùng vỡ kiến chấp từ tập
khí căn để lâu đời

- “Gạo đã trắng chưa?”
- “Dạ đã trắng lâu rồi, chỉ còn cần người sàng sảy!”

Gạo đã trắng lâu rồi, tự tâm
đã thanh tịnh, - thấy tánh, chỉ

còn chờ ấn chứng

Đời vốn dĩ là bể khổ, lăn lóc mãi hoài trong
sóng khổ trầm luân. Đã thấy rồi! Đã thấm rồi nỗi
khổ trần ai

Đã thấy rồi! Cuộc đời như bóng câu qua cửa sổ,
mỗi sát na trôi qua sinh diệt đến vô cùng

Đã thấy rồi! Đời là hạt châu bóng nước, long
lanh khi ánh thái dương bùng sáng, nhưng rồi
bồng chốc tan mau bến tích sau cánh cửa chiều

hôm. Danh lợi - giàu sang - tình ái chỉ là hoa
đóm giữa hư không

Mỗi dòng đời trôi qua, mang bóng dáng vinh -
nhục – sang – hèn – vui - khổ, đều là trò chơi
phóng tướng của bàn tay vô cảm của tạo hóa.
Tất cả đều do thức biến hiện

Chữ nghĩa ngôn ngữ trần gian là đạo đoạn, vượt
qua đạo đoạn để đi vào nguyên lý thâm áo cao
siêu, thì tức khắc trực ngộ thấy tánh – tỏ tâm.
Nếu xoay muôn ngàn ức niệm vào trong, thì
tướng mạo của các pháp đều không. Hãy dừng
lại, mọi chương ngại không còn, dù bóng dáng
của khổ đau có lẫn lẫn gợn sóng, hay dồn dập
nghìn trùng, cũng không dễ gì tác động, vùi dập
được thể tánh chân như

“Y bát là tín hiệu, há đem vũ lực mà đạt được
sao?”

Vũ lực, chỉ là sức mạnh vũ phu. Thế lực bạo
quyền làm sao có thể dẫm đạp, xóa tan một nền
văn hóa kỳ vĩ đã được thấm đẫm ăn sâu vào lòng

dân tộc. Tinh thần Bi – Trí – Dũng, là tinh thần tất thắng, là sức sống vô biên, là nguồn năng lượng vững chãi, đã tồn tại hòa nhập vĩnh viễn vào thịt da, vào cuộc sống dân sinh. Dân tộc còn là đạo pháp còn, dân tộc mất, là đạo pháp cũng mất theo và ngược lại...

“Mười lăm năm tị nạn trong đám thợ săn. Đến bữa ăn, bỏ rau vào nồi thịt, ai hỏi chỉ đáp, ăn rau bên thịt mà thôi”

“Chỉ ăn rau bên thịt”, dù tăng thân Huỳnh trưởng GDPT đang sống giữa ngũ trược ác thế, mà tâm vẫn trong sạch tĩnh tại. Bỏ tất vào đời, dần thân nhập thế. Xã hội thì đầy đầy rối rắm nghiệt ngã, Huỳnh trưởng GDPT lập hạnh an nhĩ, nhưng không đánh mất tăng thân

“Tâm bình chính là giữ giới

“Hạnh thẳng cũng như thiền”

Tâm lúc nào cũng một dạ trung trinh như nhất, không khom lưng uốn mình trước quyền lực hư

huyền. Không để mùi vị tanh hôi nhuốm bản, như vậy là giữ giới tinh nghiêm

1. Giới hương, là tự tâm không quấy ác, ganh tị tham sân. Dù đối mặt với kẻ xấu ác, vẫn yên bình an nhàn, trải rộng tâm từ thương hại kẻ lầm đường lạc lối
2. Định hương, là tự tâm yên tịnh, không xao động trước những cám dỗ tanh hôi, trước miếng mồi căn bã thừa mứa
3. Huệ hương, là tự tâm suy ngẫm, nhận diện chánh tà. Soi rọi tự tâm, phân biệt đúng đắn, chánh niệm tuệ giác
4. Giải thoát hương, là tâm tự tại – vô ngại, dù đứng trước nghịch cảnh nghìn trùng, vẫn vững chãi hãnh tiến không chùn bước, tĩnh tại ôn hòa hóa giải chướng duyên, thành toàn chí nguyện
5. Giải thoát tri kiến hương, là tâm tự tại, tinh cầu thực tập tu học, tinh tấn đạt lý chân

thường, hòa nhập chuyển hóa tha nhân, giải
nghĩ kiến chấp

“Tự tánh chúng sinh thế nguyên độ”, còn có
chúng sinh lặn ngụp – trầm luân trong sóng khổ,
thì Huỳnh trưởng GDPT đại nguyện vào biển
phiền não để độ tận

“Lạy mà đầu không sát đất, sao bằng đừng lạy.
Trong lòng người chắc còn một vật. Ôm giữ cái
gì thế?”

Ôm giữ cái gì thế! Mãi mê ngất ngưỡng hư
danh, ngã chấp đạo đoạn. Cứ ngỡ rằng ta là
trung tâm vũ trụ, thế giới này phải phục vì, gục
đầu trước ngạo mạn thiếu tự trọng, khinh đời...

Phật tử mà tín tâm chưa vững, tín lý chưa chắc,
tâm thành chưa sâu, trong lòng còn khúc khúc ôm
giữ mối hoài nghi, kiến chấp vô tướng, thì chỉ là
người sơ tâm – ngoại đạo – thiên trí, bợn nhứt
xiển đề cùng với ma vương liên kết làm đạo bạn.
Dù thế nào cũng không lấy đó làm tự đắc, không
thể cùng Phật tử chân chính, có đức độ khiêm

cung, biết tận tụy hy sinh vì tổ chức kết làm tăng
lũ

“Tụng kinh ba ngàn bộ

“Tào Khê một câu quên”

Cái học của Đạo Phật không phải là cái học từ
chương – sách ngữ. nước đổ lá môn lấy có. Tự
cho rằng mình đã học được bộ kinh này, tiếp thu
được bộ luận nọ, như là trả nợ qua đò cho xong,
mà vốn liếng tri thức, ứng dụng thực tế không có
là bao. Cái học của người Phật tử chân chánh,
phải là cái học thực chứng, hiện thực trong đời
sống thường nhật, làm sáng tỏ hào quang bằng
những đức hạnh cụ thể thực tế. Thể hiện bằng
những sinh hoạt có hiệu quả thiết thực. Phải là
người có sức sống thân – khẩu - ý giáo sáng tỏ,
đủ tư cách thuyết phục, thu hút quần chúng,
được các em yêu mến – xúm xít bu quanh

Phan Văn Huy Tâm